

ГОРСКИЯТЪ ЦАРЬ

ВТОРА КАРТИНА

Същото мѣсто. Влизатъ: Царьтъ, Асенъ и свита.

ЦАРЬТЪ. Вѣрни ми, Асене. Кажи какво да правя? Ето вече три дни отъ какъ се изгуби дъщеря ми. Тѣзи, които изпратихъ да я търсятъ, се връщатъ безъ добра вестъ. Съвсемъ съмъ отчаянъ.

АСЕНЪ. Почакайте, царю. Ще намѣримъ царкинята.

ЦАРЬТЪ. Охъ, не знамъ! Ти забелязвашъ ли, че отъ една година насамъ започнаха да се губятъ много деца?

АСЕНЪ. Вѣрно, царю, така е.

ЦАРЬТЪ. И нито едно не се намѣри. Какво ли става въ тая планина? Къде ли е дъщеря ми?

АСЕНЪ. Не се отчайвайте! Ще се намѣри. Нали обяхме богата награда. Ето двама ловци. (Влизатъ ловцитѣ. Иванъ, тънъкъ и високъ и Стоянъ, едвамъ върви отъ дебелина).

ИВАНЪ (Сваля шапката си, после сваля шапката и на Стояна и му я мушва подъ мишница). Царю честити, ние сме най-добритѣ ловци. Решихме да намѣримъ царкинята. Цѣлата планина ще претърсимъ.

ЦАРЬТЪ. Вървете и, ако намѣрите любимата ми дъщеря, каквото искате, ще получите.

ИВАНЪ. Ще я намѣримъ!

СТОЯНЪ. Ще я намѣримъ! Лесна работа е това! (Чува се детска пѣсень. Влизатъ Димо и Добри съ шапки пълни съ ягоди. Щомъ виждатъ царя, зяпватъ отъ изненада и млъкватъ).

ЦАРЬТЪ. Милитѣ деца! Тѣ сж си набрали ягоди и весело пѣятъ! Къде ли е моята дъщеря сега, да запѣе и тя съ чудния си гласъ?

ДИМО. Къде е добрата ни царкиня, царю?